

Konsekvent af Mindretallets Forslag under Nr. 7, at Pengetilskuddet skal udredes af Statskassen. Bliver det Reglen, maa denne Ordning indtræde. For os, Flertallet, som fastholde Forslagets Regel, er der selvfølgelig ikke Tale om at gaa ind paa denne Paragraf. Den er rent accessorisk, og jeg finder derfor ikke nogen Grund til at udtale mig videre derved. — Det sidste Forslag under Nr. 14 er en ren Konsekvent af Vædringsforslaget under Nr. 8, saaledes at 1ste Stykke af § 11 kommer til at lyde saaledes: „Inden Udgangen af Januar Maaned indsendes til Sygefæstinspektøren fra hver anerkjendt Sygefæst en Angivelse af Medlemsantallet ved det forløbne Aars Begyndelse og Slutning“, i Stedet for at der tidligere stod: „ved hver Maaneds Begyndelse i det forløbne Aar“.

Th. Nielsen: Ogsaa jeg skal tillade mig at gjøre et Par almindelige Bemærkninger, som dog kun skulle samle sig om eller slutte sig til de foreslaaede Vædringsforslag, og jeg gjør det ikke alene paa mine egne Vegne, men ogsaa for den ærede 1ste Landsthingsmand for 3die Kreds (Chr. Nielsen), sammen med hvem jeg udgjør et Mindretal. Naar Mindretallet ikke har taget Hensyn til den Adresse, der blev indsendt til Thinget i Fjor, underskrevet af omtrent 50,000 Interessenter i Sygefæstfer, og som gik ud paa, at man i det Hele taget fra Sygefæsternes Standpunkt maatte ønske frie Læger og Medicin for alle Uformuende, da er det ikke, fordi vi ikke have haft Sympathi med denne Adresse, der jo ogsaa har faaet et meget talrigt Antal Underkrifter, ei heller fordi vi mene, at dette vilde overflodiggjøre Sygefæstferne, thi vi erfjende, at Sygefæstferne vilde faae en meget mere overkommelig Opgave, naar de kun havde til Formaal at støtte den Syge og hans Familie under hans Sygdom, altsaa udrede Sygepengehjælp. Det vilde ganske vist være en mere overkommelig Opgave for Sygefæstferne. Det er altsaa ikke, fordi vi mene, at Sygefæstferne ikke herefter vilde faae Noget at bestille, eller rettere, at Sygefæstferinstitutionen derved vilde blive ødelagt, at vi ikke have kunnet tage Hensyn til dette Andragende, og det er heller ikke, fordi vi ikke i og for sig kunde finde meget Billigt i det, men det er væsentlig af det Hensyn, at skulde det navnte Andragende ske Fyldest, vilde det have en meget stor Omværdning af hele Medicinallovgivningen, ja, man kan sige, af hele Lægevesenets Indretning til Følge. Der maatte saa nemlig ansættes et meget stort Antal Læger trindtom i Kommunerne,

ja, maaste man ikke engang vilde have et tilstrækkeligt Antal Læger til at fhyldestgjøre Opgaven. Men tillige have vi ikke kunnet gjøre det af Hensyn til, at hvis man skulde gaa ind paa en saadan vidtløftig Omværdning, kunde man efter den Fart, som Lovgivningsværket i det Hele har taget i Danmark, sige sig selv, at det i det Mindste ikke vilde ske i de første 50 Aar, eller at der i alt Fald vilde hengaa en meget rum Tid, inden det kunde ske, idet Jordbunden ganske anderledes maatte forberedes, inden en saadan Ordning kunde sættes i Værk. Man vilde ganske vist ikke naae Andet ved at forlange dette meget Vidtgaaende, men Sygefæstferne vilde ikke faae den Betydning, som de muligens nu kunne have Udsigt til, at faae, og man vilde altsaa kun slade Sygefæstferne derved. Det vilde i dette Tilfælde vise sig, som det viser sig i saa mange andre Tilfælde, at det Bedste er det Godes Fjende. Dette er altsaa Grunden til, at Mindretallet ikke har ment ved sine Vædringsforslag at kunne tage Hensyn til dette Andragende. — Jeg skal dernæst gjøre en anden almindelig Bemærkning. Jeg bemærkede allerede før, at efter den Fart, Lovgivningen har taget heri Danmark, vilde en vidtløftig Omværdning tage megen Tid, og min Opfattelse i saa Henseende støttes jo stærkt, naar man ser paa, hvor længe det er siden, man begyndte at arbejde paa denne Sag. I 1875 nedsatte det nuværende Ministerium Arbejderkommissionen, og et af denne Kommissions væsentlige Formaal var det jo, at tage Sygefæstferpørgsmaalet under Overveelse, hvilket den ogsaa virkelig gjorde. 10 Aar efter var man ikke naaet videre end til, at der blev nedsat en ny Kommission, og nu, ja nu ere vi naaede til efter andre 5 Aars Forløb, i Landstinget ved 2den Behandling at forhandle Lovforslaget. Der er jo nu desværre kommet et nyt Moment ind, nemlig Ol- og Brændevinsstatten, og jeg frugter for, at den atter staar i Forbindelse med andre Omværdninger, og Reformen, der behøvede nye Udsættelser. Var dette ikke stet, havde der muligvis været nogen Udsigt til snarlig at naae til Ende med dette Lovforslag, som vi nu forhandle. Vi beklage det saa meget mere, som det jo har holdt Publikums Interesse borte, og det er altid fornødent, at det Publikum, som Loven skal angaa, følger med og interesserer sig derfor. Det kan Lovgivningsmagten i Virkeligheden ikke ret vel undvære, og mindst ved en Sag som denne. Men, hvorledes er det gaaet i saa Henseende? I Fjor, da Kommissionens Betænkning fremkom, var der nogen Interesse for den. Da Lovforslaget først kom frem,